

Quan el baf de l'aigua calenta ha començat a entelar el mirall he decidit entrar a la dutxa. Al matí, a primera hora una bona dutxa m'ajuda a desempallegar-me de la son.

Potser l'aigua calenta arrossega la son que m'envolta - he pensat mentre m'ensabonava el cap vigorosament.

Sempre m'he rentat el cap amb els ulls tancats, em fa pànic que l'escuma m'entri als ulls. Son uns moments molt relaxants per a mi, l'aigua calenta, la suavitat del sabó escolant-se entre els meus dits i els meus cabells, la foscor que m'acompanya, tot plegat em relaxa. Finalment quan el perill ha passat, amb el cap cot, obro els ulls, miro com les darreres restes de la bromera marxen pel desguàs i respiro tranquil. Però avui no ha estat així, l'escuma que habitualment em rellisca comes avall i joguineja amb els dits dels peus abans de marxar, avui no era blanca com sempre. Tenia un to gris, tan repugnant i fosc que m'ha fet obrir els ulls amb atenció.

Caram, si que portava els cabells bruts - he pensat.

No li he donat més importància i he continuat dutxant-me amb plaer. Més sabó, aixelles, entrecuix, mans, comes, peus i la regatera del cul. Tot ben ensabonat i net.

Quan triomfalment he corregut la cortina de la dutxa, m'he sentit un cop més satisfet. He començat a eixugar-me, acció que sempre m'ha fet molta mandra, començant pel cap i la cara, enèrgicament i amb fermesa. Aleshores he començat a sentir un lleuger dolor als dits de les mans, un dolor que mai no havia sentit, un mal estrany. Per uns moments he deixat d'eixugar-me per mirar-me les mans, tenia la pell vermella i per la zona on s'ajunten els dits l'un amb l'altre, la pell em tibava.

Deu ser alguna al·lèrgia - m'he volgut tranquil·litzar.

Quan m'he fregat les cames amb la tovallola m'he adonat que als peus tenia la mateixa sensació i els mateixos símptomes.

Que és estrany, que ho deu fer? – he rumiat ràpidament mentre em posava els calçotets.

Estava tant capficat en el mal que em feien les meves extremitats que no m'he adonat que els calçotets no m'han acabat de pujar fins a l'alçada on ho fan sempre. I això que a mi sempre m'ha agradat anar ben ensacat, mai he portat cap peça d'aquestes que en diuen tipus boxer. He continuat vestint-me amb una certa dificultat per què en posar-me la samarreta per què he tingut la sensació que les aixelles em tibaven. Simultàniament he notat una certa tensió a l'entreuix acompanyada del mateix dolor que ja començava a sentir per tot arreu. Encara he tingut el reflex de fer-me una lleugera broma a mi mateix pensant que potser es que m'havia tornat curt de pell. Mentre totes aquestes dolences m'atabalaven he vist la tovallola, a terra, tota ella emmascarada de color negre.

I d'on ha sortit tot això? – he dit en veu alta mentre l'agafava i la mirava amb incredulitat i estupefacció.

No estava bruta en la seva totalitat, de fet només tenia una mena de llepassa negra en una zona circular a l'extrem superior. Mentre l'he examinat acuradament amb incredulitat, m'he vist reflectit al mirall i he comprovat que una mena de regalims gairebé negres em baixaven per l'esquena i els cabells, rebels i estirats com mai els havia tingut, se m'aixecaven apuntant al sostre. Amb dificultat, doncs la pell de les aixelles em tibava dolorosament, he aixecat la ma i m'he tocat els cabells. Els dits, gairebé junts de tant mal que em feien, han quedat com el sutge, negres.

La veritat es que la situació m'estava superant en tots els sentits. Tenia un rosec generalitzat per tot el cos, que ja no sabia quina part era la que em feia més mal. Quan m'observava una part, una altra em reclamava la seva atenció amb una punxada encara més potent. A l'entrecreix el dolor s'ha fet tant intens que, com he pogut, m'he tret els calçotets per veure que hi passava. El que he vist no m'ha tranquil·litzat ni poc ni massa, no m'ha tranquil·litzat gens. Se m'estava ajuntant la pell de les cuixes com si m'hagués sortit una mena de membrana que estava a punt d'arribar-me als genolls. Sense haver-me sobreposat del tot d'aquest ensurt, he notat que més amunt dels colzes no podia separar els braços del cos. He intentat caminar i he estat a punt de caure, doncs només podia moure les cames dels genolls cap avall, les cuixes ja estaven totalment juntes. Els dits dels peus, s'han unit formant un sol bloc i les ungles han desaparegut. A les mans el procés ha estat el mateix:

M'estic quedant sense extremitats.

Alarmat m'he mirat al mirall i els meus cabells s'han transformat en un con de color negre, lluent, homogeni i esmolat que assenyalava al sostre.

A petits saltirons he aconseguit arribar al menjador i m'he llençat damunt del sofà. Mentre he contemplat gairebé petrificat el que m'estava passant he sentit una formidable olor de fusta que mai havia sentit dins de casa. Les cames se m'han ajuntat fins als turmells i els peus em començaven a minvar, crec que amb la intenció de desaparèixer després d'haver-se integrat a les cames. Les mans, absolutament desdibuixades fan el mateix a l'alçada dels canells que ja s'han adherit a la cintura, i els braços ja fa estona que no existeixen.

He notat com el cul i la ronyonada es separaven del respall del sofà i he quedat només repenjat pel clatell i les cuixes, em sento tot jo d'una sola peça, sense cap mena de flexibilitat. He procurat ajupir el cap per poder mirar-me el cos i no he pogut, tinc el clatell immòbil, petrificat. El meu cos s'ha convertit en una mena de bastó d'una sola peça, i aquella olor de fusta em comença a marejar. No sé si ha estat el mareig, però m'ha semblat que em rodava el cap. He tancat els ulls i he notat com m'anava encongint i començant a rodolar cap a l'esquerra, finalment m'he tombat i he quedat estès al coixí del sofà.

Totes les meves sospites s'han confirmat quan he sentit que s'obria la porta i ha entrat la Tomassa, la senyora de fer feines. Li he volgut demanar auxili, però no he pogut, he estat incapaç d'obrir la boca, segurament ja no en tinc. Mentre he tingut els ulls encara oberts he vist com se m'acostava. L'he vista com un gegant i la seva monumental ma m'ha agafat d'una revolada i m'ha aixecat.

Aleshores he perdut la visió i només he pogut sentir com deia:

Mira quin llapis més bonic, abans d'escombrar vaig a fer els mots encreuats del diari...

He notat que em posava de cap per avall i hem començat a escriure paraules.